

DAVID MACHALA

ISAAQ

NÁMĚSÍČNÍK

PŘEDMLUVA

Jednoho chladného večera se mi stala podivná příhoda, která vznesla spoustu otázek, a z toho důvodu mi nedovolí usnout. Aby každý pochopil důležitost téhle události, začnu tím, že systematicky uvedu krátké poznatky, jež objasní to, co vám chci sdělit.

Jsem velmi starý android mezi početnou populací robotů. Žiji v umělé Iferské soustavě tvořené planetou Edelon a měsícem Trynanem. Naš svět leží osamoceně v temnotě vesmíru, daleko od známých galaxií, skrytý hustým oblakem, který po tisíce let bránil jeho objevení. Ještě než se dostanu k tomu, co se mi přihodilo, měl bych zmínit, že jsem často v mladistvých letech slýchal legendy o dávné válce mezi roboty, kterou vedl neohrožený android, a nepřátelskou mimozemskou rasou z dalekých hvězd. Přestože jsem se celý svůj život domníval, že mýtus o bájně válce pravděpodobně vznikl z fantazijních představ nebo výmyslů, které měly upoutat ty, co hltají úsečné fámy o zapovězené minulosti, tak jak se zdá, někdy se pověsti opravdu mohou zakládat na pravdivém jádře.

Nyní ale už to podstatnější. Jsem zvyklý skoro každý večer sám za setmění chodívat na procházky. Má lenivost v mém věku je taková, že chodím pořád stejnou stezkou, neboť asi v půli cesty je lavice, na kterou si rozložím své tělo a pozoruji Trynan. Onoho večera jsem ale udělal malou výjimku a rozhodl jsem se jít trochu později. Šel jsem stejnou stezkou a sedl si na stejnou lavici jako vždy.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by se mělo stát něco neobvyklého. Mraky se pásly oblohou a zahalovaly zcela Trynan. Z toho důvodu už jsem toto místo chtěl po dlouhých hodinách opustit, když rázem v naprosté tmě nedaleko mě se objevilo několik elektrických výbojů v podobě žhavých svítících jisker. Ani jsem nebyl vylekaný, ale spíše zaujatý, co by to mohlo být. Neváhal jsem a narovnal své vrzající slitinové kosti, abych zjistil, co to je.

Jiskření pokračovalo do doby, než jsem se dostal k oné věci. Další jiskry z hrudníku objasnily, že se jedná o trup zohaveného androida v nefunkčním stavu – nohy byly nad koleny utrženy a pravá ruka zcela chyběla. Jakmile vyšel zpoza mraků Trynan, vržené světlo z měsíce ještě více ozářilo androida a já mohl s jistotou určit, že se jednalo o stroj starý tisíce, možná až desetitisíce let. Rysy obličeje byly mladé a pravidelně charismaticky ostré. Vlasy byly spálené, ale oči tak výrazné, jako by nepodléhaly času. Domníval jsem se, že tu androida někdo záměrně podstrčil, aby byl nalezen, protože tak to přesně vypadalo. Jsem si jistý, že tu nikdy nic takového neleželo. (Druhý den jsem ho tam už nenašel.)

Takže jsem si pokleknul a něco mi napovídalo, abych androida prohledal, což obyčejně nedělám, ale tahle situace k tomu přímo vybízela. Prozkoumal jsem ho a našel v jeho

levé zatnuté pěsti zastaralý paměťový disk. Když jsem byl na odchodu, zaslechl jsem za sebou porouchaný hlas:

„Ilea a Člověk, kde jsou?“

Vydešeně jsem se otočil a nechápal jsem, odkud se hlas vzal, neboť tu byl jen nefunkční android a já. Vzápětí jsem vzal rychle nohy na ramena a úprkem jsem běžel domů. Okamžitě jsem začal pracovat na obnově dat z paměťového disku, ale konektor byl značně poškozený, takže jsem musel integrovaný obvod paměťového čipu vyndat, což se ukázalo jako velmi komplikované. Malá rozteč vývodů a ještě titěrnější spoje jsem pomocí dostatečného zahřátí nakonec po několika hodinách odlepil. Dále jsem použil nový paměťový disk a zopakoval stejnou metodu vyjmutí paměťového čipu. Už jen stačilo připájet starý čip na nový paměťový disk a bylo hotovo.

Po vložení do holografické čtečky se zobrazila zašifrovaná data v podobě tabulkových symbolů. Abych to zkrátil, vybral jsem si náhodně obrázkový symbol robota, jenž obsahoval tuny informací ve zvláštním jazyku. Nevím, jestli to byla náhoda, ale dlouhou dobu jsem považován za experta na starobylé texty, takže to byl můj obor, ale tento proces byl tak nesmírně obtížný, že jsem si musel vytvořit vlastní překladový index, jenž mi posloužil jako jakýsi mezistupeň k dokončení překladu. Zabralo mi nevyčísitelný počet dnů a nocí, než jsem se dobral k uspokojivému výsledku. Od samého začátku jsem nikdy nepochyboval o pravosti dat, neboť něco takového padělat by bylo z hlediska komplexnosti nemožné.

Chtěl bych ještě poznamenat, že asi ve třetině dekódování textu mi došlo, kdo byl poškozený android, kterého jsem onu noc potkal. Se zatajeným dechem jsem si uvědomoval, že mýtus našich dějin nabývá více na pravdě, a okamžitě jsem dospěl k názoru, že přeložené dokumenty jsou tak významného charakteru, že je budu muset sdílet anonymně, abych předešel možnému posměchu, ztrátě soukromí, nebo dokonce horších věcí z důvodu nepochopení samotného sdělení. Chtěl jsem naprosto podřídit překladu všech tabulkových symbolů, a to bude vyžadovat ohromné množství času a sebeobětování.

Takovýto druh informací by měl být bezpodmínečně sdílen za hranice Iferské soustavy, takže jsem znova finální překlad zašifroval, aby byl co nejlehčeji dekódovatelný pro jinou civilizaci. Použil jsem přísné logické základy a z nich vyplývající dedukci na základě matematických poznatků vesmíru. Přidal jsem pro větší upřesnění výtvarné a grafické prvky zakódované v binární soustavě, aby šly lehce odvyšlat. A přesně tak jsem to tajně skrz nejvýkonnější radioteleskop na Trynanu také udělal do oblasti galaxie Sklíčených Duchů. Takže tyto poznámky, obsahující rozsáhlejší část o fascinujícím putování androida Isaaqa a jeho přátel, budou určeny a pouze přečteny bytostmi z jiných světů, jestli tedy daleké prostory vesmíru najdou svého adresáta.

Co se týká Edelonu a Trynanu, tak jsem jednoduše ony informace rozšířil do holokomunikačních zařízení, jež má každá domácnost. A k dešifrování tabulkových symbolů bych dodal, že stále pracuji na jejich rozluštění a neskončím, dokud mé tělo nevypoví službu.

Dodatek: Míry času, vzdálenosti, hmotnosti a specifictější názvy by měly být přeloženy v nejbližším a nejpřesnějším ekvivalentu hodnoty daného světa. Forma sdělení je doporučena vydat v psané hloubce slov.

S úctou váš D. M.

Dne 7. března 1977, 19:47 byl zaznamenán radioteleskopem v Arecibo v Puerto Ricu silný opakující se radiový signál z dalekého vesmíru. Bylo zjištěno, že signál pocházel ze směru souhvězdí Orionu. Obdržená data byla analyzována a následně dekodována...

ZAČÁTEK KONCE

Kráčím matně vrásčitým kovovým povrchem Edelonu za doprovodu červeného, jiskřícího svitu Iferu. Rozvětvené elektrické výboje umělé hvězdy sahají do vesmíru a moje chodidla mě mechanickým pohybem posouvají z jednoho místa na druhé.

Přemýšlím samotný, spolu se svým vrženým stínem, v duchu o tom, jak je můj život jednotvárný a stereotypní, bez žádného cíle, nebo dokonce poslání.

Připadá mi, že to snad vidím jen já, protože většina robotů vykonává své denní potřeby, své denní rutiny od začátku do konce věků. Přitom čas je to nejdůležitější aktivum, které by měl každý robot využívat, a ne přece zneužívat.

Často se cítím odtržený, jako bych nezapadal do jejich myšlení. Všechny jejich myšlenky jsou stejné, bez špetky individualismu, něco jako bezduché stroje vykonávající vše a zároveň nic k pouhému přežití. Nevím proč, ale vždy jsem věřil hluboce uvnitř mého nitra, že jsem určen pro větší poslání než pouze pracovat, lovit a spát.

Možná je to trochu vznešené slovo být vyvolený a s respektem se ho bojím říct sám z mých úst, natož kdybych ho řekl jiným robotům. Smích a pošklebky, to je to, co bych slyšel.

Jak nad tím vším přemýšlím, na čisté modré obloze pozoruji hejno okřídlených tvorů, jak křížují oblohou sem a tam. Jejich pohyby jsou hodně chaotické. Několik z nich ve vzduchu do sebe naráží s dráždivým ječivým kvílením. Zaujatě, strnule sleduji tento nevšední okamžik.

Ne, že bych to nikdy neviděl, ale jejich hojný počet působí jako tančící, našedlý mrak mezi krásnou oblohou. Vzdušný boj je natolik krutý, že několik těchto tvorů padá k zemi. Někteří z nich se snaží krouživými pohyby zmírnit jejich pád, další zase padají strmě jako oštěpy vržené rukou. Jsem od počátku vyroben zvědavý, takže se rozběhnu tam, kde tito tvorové padají. Už z dálky mě obklopuje syčivý řev sténání, ze kterého mám mírný strach, až se mi nohy lehce podlamují a skoro mě zastavují.

Pokusení je ale větší, tak zpomaluji, protože já i někteří roboti potřebují doplňovat zásoby životadárné energie, která proudí bezmála každou bytostí na Edelonu. Vlivem vysokých teplot Iferu se krev v tělech postupně vypařuje, proto využíváme jiné tvory k získání zpět určené množství k zachování funkčnosti. V podstatě jsme z části biologičtí.

Skoro se zastavuji a poznávám velice dobře tento známý druh pod jménem arisolci. Rozpětí jejich blánovitých křídel dosahuje minimálně deseti metrů, zakončené mohutným ocasem s ostrými výběžky. Jejich tělo je pokryto stříbrným perím. Na hlavě mají tři vyboulené zelené oči. I přes hustý porost je ale dobře čitelná ocelově šedá struktura těla.

Rohovitý červený zobák je jediným barevným zpestřením, který také nahrazuje zuby a je pro tento druh charakteristický. Jak se procházím kolem nich, pozoruji v jejich lesklých očích jiskru něčeho, co už brzy vyprchá – vůle žít.

Hlavou mi probíhá plno myšlenek, ale můj první pocit je asi velký soucit. Kleknu si blízko k jednomu z nich. Tvor se na mě otočí zkrvavenou hlavou, plnou smrtících ran. Krev mu zaplavuje jedno oko. Pomalé mrkaní značí brzký konec.

Vím, že za normální situace by mě napadl a nechtěl by mě v jeho blízkosti, ale tato situace je jiná. Pokládám opatrně ruku na jeho břicho.

Pociťuji mírné teplo a sotva hmatatelný tlukot srdce. Díváme se navzájem do očí. Snažím se mu vnitřně pomoci, ale nemůžu.

Arisolec je lehce nervózní a viditelná bolest, zmítající se v něm, vede k tomu, že se rychle nadechne a ožene se hlavou kolem mě. Já se leknou a spadnu na záda. Na chvíli ho ztratím z dohledu, a než stačím zvednout hlavu, už je mrtvý. Soucitně na něho zírám, stále s politováním nad jeho mrtvým tělem. Zadumaně přemýšlím, jak krátký život mohu mít, pokud bych nenaplnil svoje touhy a přání.

Vstávám tedy ze země a vytáhnu dýku z pouzdra připnutého k mé pravé noze. Jemným pohybem ruky zapíchnu hrot dýky do mezery mezi jeho jinak neproniknutelné ocelové desky, pokrývající většinu trupu. Právě tyto mezery jsou tvořeny ze silné kůže a jdou velmi lehce naříznout. Jakmile začne tryskat krev, je čas otevřít kryt na mém zápěstí, kde je uložena sací houba, která v sobě může udržet až dva litry krve.

Jelikož je to jediná cesta, jak získat tuto černou kapalnou látku, není jiná možnost, na co čekat. Přiložím houbu k tryskající krvi, a jakmile houba do sebe nasákne dostatečné množství, mohu ji vrátit zpět do zápěstí. Zasunu zpět dýku do pouzdra a zvednu se ze země s pohledem respektu k Iferu, abych vyjádřil soucit.

„Já, Isaaq, ve světle i temnotě děkuji za energii tohoto tvora k mému přežití,“ klidně řeknu.

Tiše odcházím svou cestou v západu Iferu, který ozařuje povrch Edelonu ohnivě hořící barvou, vrhající oslnivé odlesky do mých očí.

Jak pokračuji cestou v mlžném vzdáleném horizontu, mhouřením očí zkouším zaostřit obrovské obrysy obklopující planoucí svit Iferu. Doufám, že to není to, co si myslím. Po několika desítkách sekund se ale má domněnka potvrdí. Je to splašené stádo obrovitých tvorů obývajících Edelon – trytoneři.

Majestátní šestinozí tvorové dosahují výšky přes dvě stě metrů a s váhou dobrých třiceti tun si lze představit, jak velké stroje to jsou.

Čtyři mlhavě zelené oči na prodloužené chlupaté hlavě s krátkým krkem vyzařují jako majáky přicházející zkázy. Nos je tvořen pouze dvěma otvory s ohromnou tlamou a titěrnými špičatými zuby.

Nohy jsou poněkud krátké, ale zato široké, aby mohly nést tak těžké monstrum. Bezchlupá těla trytonerů jsou pokryta našedlým pancířem, sloužícím jako ochranný krunýř. Nutno dodat, že hluboké povrchové škrábance značí dlouhý a těžký život přežívání.

Čehož si nejde nevšimnout, jsou odporné sliny z jejich hladových tlam, které padají na zem, a já doufám, že mě neshledají jako jejich potencionální potravu.

Právě thirioidi jsou ve většině případů sestaveni kovovými deskami, a tím si zachovávají typický vzhled stroje. Naopak my roboti máme na tělech vždy syntetickou kůži. Pravda ale je, že první vytvoření roboti vypadali jako plechové bytosti, ale to už je hodně dávno. Skoro jsem zapomněl na nejmenší entomoidy, kteří jsou vyrobeni ze součástek jemných jako prach. To je stručný dodatek k upřesnění základní populace Edelonu.

Nicméně trytoneři se mohutně znějícím pochodem ženou přímo proti mně. Naštěstí jsem od nich natolik daleko, abych se dokázal schovat za trám zapíchnutý v zemi. Neodehrává se tak často, abych spatřil trytonery, tak čekám a zároveň nakukuji zvědavostí zpoza trámu. S jejich těžkotonážním dupáním cítím mírné otřesy pronikající hluboko do stroje mého.

S velkou rychlostí se tito tvorové proženou kolem mě. S mým štěstím si mě ani jeden z nich nevšiml. Jen se ohlédnu přes rameno, jak mizí neznámo kam. Poté znova pokračuji mou cestou domů. Po několika minutách procházím Údolím Duše Milovaných. Je to asi nejkrásnější místo, které robot může na této planetě spatřit.

Planina obilí mizející někde v nekonečném obzoru. Vítr jemně tvaruje stonky a západ Iferu dává nádech žlutočervené barvy na tuto krajinu. Vnímám vše kolem, jako by to bylo součást mě samotného.

Prsty se něžně dotýkám konce stébel a snažím se zpomalit čas pro tento nevšední okamžik souznění.

„Isaaqu! Isaaqu!“ ozve se hlas z dálky.

Otočím se za hlasem, ale nikoho nevidím. Přišel jsem snad o svoje smysly, nebo co se děje?

„Isaaqu!“ znova se ozve stejný hlas z dálky na opačné straně. Znova se otočím rychle za hlasem a upozoruji mlhavě bílou siluetu vysoké světelné bytosti bez možnosti rozlišit tvář, zda jde o ženu, nebo muže. Nejsem schopen cokoliv říct. Má ústa jsou dokořán otevřená.

Ta bytost mě doslova fascinuje. Mé oči jsou přilepeny na jejím jedinečném vzezření. Světelná bytost pomalu svou rukou ukáže vzhůru k obloze. Já se do těch míst podívám, ale nic zvláštního než obloha s pohyblivými se mraky.

Jakmile skloním zpět hlavu do míst, kde by měla být bytost, nic tam není – prostě zmizela. Mám vidiny, nebo co se vlastně odehrálo? Možná si se mnou hraje má mysl, ale bylo to tak skutečné. Pomalým krokem se dávám do pohybu s divným pocitem něčeho nadpřirozeného. Opouštím toto údolí a směřuji k vysokému kopci.

Přemýšlím, co se dnes stalo a co jsem vlastně prožil. Může to být nějaké znamení, které bylo ukázáno pouze mně? A proč vlastně mně? Tyto otázky nechám momentálně ležet, abych měl později nad čím přemýšlet.

Jak strmě stoupám na samotný vrchol kopce, Ifer pozvolna, ale jistě zapadá k chladnému ponoření se do temné noci. Mezitím vystoupím na vrchol, ze kterého lze spatřit můj rodný domov – Údolí Kopců je menší osada bublinových staveb obydlená roboty stejného typu. V ulicích je touto dobou většinou prázdné. Roboti po vykonané práci jsou vždy ve svých domovech.

Každý robot si musí odpracovat určitá léta ve specifických lokacích, aby do jisté míry přispěl k rozvoji Edelonu. Jakmile jsou požadované roky splněny, robot je volný a může si vybrat, jak chce se svým životem naložit. Ve skutečnosti velká část pracuje nesmyslně dále, až do své smrti. Nevím, nikdy jsem to nechápal, a ani nepochopím.

Já jsem si tuhle podmínku naštěstí už dávno splnil, a tak poslední desetiletí bádám Edelonem po neprozkoumaných místech, abych nějak naplnil svou dobrodružnou povahu.

Chvilí nehybně pozoruji osadu v mírném oparu mlhy. Někdy jsem měl totiž ve zvyku sledovat rozsvícená okna domů, co se děje za nimi. Jsem prostě zvědavý. Touto dobou by měly být všechny domy zhasnuté, ale u jednoho z domů je tu výjimka.

Gynoid stojí v okně a jen tak pochmurně zírá před sebe. Nezdá se, že by si mě všimla. Nevím proč, ale něco mě na ní přitahuje, takové to neviditelné pouto. Dokonale dlouhé černé vlasy a výrazný obličej je doplněn vyzývavě tvarovaným tělem. Ano, řekl jsem si v duchu, ona je jiná. Nikdy jsem ji tu nepotkal, a to v této osadě bydlím sto dvacet tři let. Musela se sem zajisté přistěhovat nedávno.

Gynoid se nečekaně ostrým, bezduchým pohledem podívá mým směrem. Lehce se leknu. Nevím, co mám dělat v této trapné situaci. Nechci budit dojem, že jsem ji špehoval, tak se stupidně rozběhnu dolů kopcem.

Jak běžím, kouknu se znovu do jejího okna, ale už je zhasnuto.

Běžím rychleji a rychleji. Vlastně ani nevím, co mě tak vystrašilo, jestli to, že jsem ji sledoval, nebo jen bezmyšlenkovitá reakce na její chladně nepřijemný pohled.

Seběhnu z kopce a vyrazím už povolnějším tempem. Minu několik ulic, než moje výstražné světýlko uprostřed hrudi několikrát rychle červeně zabliká. Naše těla se musí jednou za čas nabít, leč tato únavná vlastnost byla odstraněna u novějších typů robotů. Jde o hybridní systém elektriny a krve – v podstatě to první slouží jako energie a to druhé k pohonu svalů. Pohyb většiny robotů není zajištěn motory, ale kontrakcí svalů, které potřebují chemickou energii z krve.

Konečně dorazím ke svému domovu. Oční skener na dveřích zkontroluje mou sítnici a posuvné dveře se otevrou. Vstoupím dovnitř a okamžitě, bez váhání, přistoupím zády ke zdi, kde vyčnívá několik nabíjecích vidlic seřazených vedle sebe pro možnost nabití více robotů.

Jakmile jsem zapojen, dlouze se rozsvítí červené světýlko. Zavřu oči. Po několika hodinách otevřu víčka, protože se světýlko změnilo na zelené, což je znamení kompletního dobití. Odpojím se, světýlko zhasne a ihned se ozvou dunivé rány na dveře.

„Kdo to může být?“ řeknu si sám pro sebe.

Je hluboká noc a roboti dodržují své zásady poslušných strojů. Proto v nočních hodinách striktně nenavazují řeč s jiným protějškem. Tak zvědavě jdu ke dveřím, které se automaticky otevrou.

K mému překvapení ve dveřích stojí gynoid, kterou jsem sledoval. Jsem trochu zaskočený a cítím se trapně, což ona jistě vidí na mém divně se tvarujícím obličejí.

„Ahoj, já jsem Isaaq,“ představím se.

Stupidnější větu jsem snad ze svých úst nemohl dostat. Gynoid lehce zamhouří oči s postojem vyzařujícím